

Alene med Alvdal Vestfjell

Ingenting er som å våkne i teltet en vintermorgen med visshet om at flere dager i fjellet står for døra. Jeg drar ned glidelåsen og titter ut av teltåpningen. Det var mørkt da jeg kom hit i går, så det er nå jeg får mitt første gløtt av Alvdal Vestfjell.

Tekst og foto: Randulf Valle

Rundt meg ser jeg spredt furuskog. Lenger oppe er liene dekket av bjørka og på toppene leker januardagens første solstråler seg. Den store villmarksfølelsen er imidlertid noe fraværende – naturlig nok – etter som jeg fortsatt ligger på parkeringsplassen og teltet er bardunert i støfangeren på bilen. I gårsdagens kveldsmørke kjørte jeg så langt det gikk på bomvegen vestover fra Alvdal langs Sølna. Nå er det på tide å ta skiene fatt. Her er det med andre ord bare å få fart på leirbrytinga og komme seg i gang.

Det blir en skikkelig somledag, der jeg rusler oppover gjennom bjørkeliene. Jeg har ikke noe spesielt mål for turen, selv om Storsølnkletten, med sine 1827 moh. spøker i bakhodet. Det blir uansett ikke i dag. Til det er framdriften alt for sein. Jeg gir meg for da-

gen allerede i det jeg når toppen av bjørkebeltet. Været virker ikke helt stabilt, og da er det greit å ikke ligge helt inne i snaufjellet, sier jeg til meg selv. Vel vitende om at den egentlige grunnen er at jeg har lyst til å ligge i teltet, fyre primus, drikke kaffe og lese bok. Det er ikke alltid det er et poeng å rase i vei lengst mulig innover i fjellet.

Stille fjell

Neste dag blir jeg belønnet med en nydelig soloppgang. Det er godt å kjenne snø som knirker under føttene igjen. Etter å ha bivånet en nydelig soloppgang er det nok en gang tid for å pakke leiren og fortsette videre innover i fjellet. Jeg har ikke gått lange biten før en lavmelt grynting høres gjennom bjørkeskogen. En villreinsflokk beiter nervøst et par hundre meter unna meg. De er nok ikke vant til folk, og etter ei stund blir mitt nærvær

mer enn de har nerver til. Raskt flytter de seg noen hundre meter lenger unna.

Selv forflytter jeg meg videre innover, og slår opp teltet igjen i ei lun helling mellom Vesle- og Storsølnkletten. Det er ikke mye snø, og snøen som ligger her er stort sett hardpakket av vinden. Rabbene er nesten bare, noe fjellrypa vet å sette pris på. Akkurat hva den spiser her oppe i steinrøysa skal være usagt, men de samler seg i alle fall på toppene i landskapet. Steinrøysene er også tydelige oppover i fjellsidene, atskilt av lange snøfelt. På vann og bekker blinker stedvis bar stålis.

Soloppgang over Stor- og Veslesølnkletten.

Før jeg kryper inn og entrer posen blir jeg sittende å se vestover, inn i Rondane. Landskapsmessig er de to områdene ganske like: De samme kjegleformede fjellene og det samme karrige preget. Turistforeningen har også videreført sitt nett av hytter og merkede stier fra Rondane, inn i Alvdal Vestfjell, men i følge deres guide "Til fots i Norge" er hyttene stengt fra 15. oktober til 15. februar. Det er imidlertid fint å bo i telt her, og med en beliggenhet såpass langt øst er været noe mer forutsigbart enn i mange av våre andre fjellområder, selv om snaufjellet også her skal behandles med respekt midtvinters.

Topptur og retur

Neste morgen er planen å prøve seg på Stor- og Veslesølnkletten. Fjellet er verken spesielt høyt eller bratt, og jeg velger en ganske direkte rute mot toppen. I starten er framdriften god, og jeg setter igjen ski og staver ved ei stor steinblokk. Høydemeterne går fort unna, og etter hvert kan jeg se ned på Veslesølnkletten. Jeg er imidlertid ikke helt trygg på forholdene. Bakken videre oppover er en blanding av grove steinrøyser og lange snøfelt. Steinrøysene er ikke helt gode å gå i, og snøfeltene begynner etter hvert å bli litt hardere enn jeg

setter pris på. Til tider må jeg sparke hardt for å få feste for skotuppen. Jeg gløtter bak meg og ser et langt snøfelt som forsvinner nedover og ender i ei steinrøys. Samtidig kommer tunge skyer inn fra vest, og legger seg over toppen. Det tar ikke lange tida å bestemme seg for å droppe toppen. Etter litt vurdering finner jeg ei fin rute langs skrå-

ningen, følger den bortover lia og kan slippe meg greit nedover i terrenget igjen. Det blir en grei omvei til fots for å komme tilbake til teltet. Etterpå må jeg rusle opp igjen for å hente ski og staver, før jeg kan tasse tilbake til teltet, starte primusen og sette i gang med kveldens middag. I morgen bærer det tilbake til sivilisasjonen.

